

РЕШЕНИЕ

№ 16010

гр. София, 05.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110120893 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от ЮЛ, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, представлявано от изпълнителния директор Ю.Х.Ю., срещу С. Г. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: адрес, с която се моли съда да приеме за установено, че ответникът дължи на ищеца:

- 2100.28 лв., представляваща неизплатена главница по договор за потребителски кредит с № 7000349731, сключен на 14.11.2017 г. между ЮЛ и С. Г. Г.,
- 755.96 лв., представляваща договорна лихва за периода 12.08.2018 г. до 15.11.2020 г.;
- 1179.18 лв., представляваща обезщетение за забава считано от 13.08.2018 г. до датата на подаване на заявлението,
- както и законна лихва за забава върху главницата от датата на входиране на заявлението до окончателното изплащане на задължението, по отношение на които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №47502/2022 г. на СРС.

Ищецът твърди, че на 14.11.2017 г. между ЮЛ, като заемодател и С. Г. Г. като заемател е сключен договор за потребителски кредит с № 7000349731, съгласно който заемодателят се е задължил да предостави на заемателя под формата на заем парична сума в размер на 2495.89 лв., представляваща главница и чиста стойност на кредита. Кредиторот е превел кредитните средства по лична банкова сметка на кредитополучателя. Кредитополучателят се е задължил да върне дължимата по договора парична сума, ведно с уговорената лихва, при което общата стойност на плащанията по кредита е в размер на 3672.32 лв. Така, договорната лихва по кредита е уговорена от страните в размер на 1176.43 лв. На основание сключения между страните договор, кредитополучателят се е задължил да върне сумата по кредита в срок до 15.11.2020 г., на 36 броя месечни погасителни вноски, съгласно погасителен план, в който е посочен падежа на всяка отделна погасителна вноска, като първите 35 броя вноски са в размер на 102.01 лв. всяка, а последната погасителна вноска е изравнителна и е в размер на 101.97 лв. Срокът на договора е изтекъл на 15.11.2020 г. с последната погасителна вноска и не е обявяван за предсрочно изискуем.

При забава в плащането на месечна погасителна вноска, Кредитополучателят дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху просрочената главница. На длъжника е начислена лихва за забава за периода от 13.08.2018 г. до датата на подаване на заявлението в съда. Общият размер на начислената лихва за забава е 1179.18 лева. За

периода 13.03.2020 г. - 14.07.2020 г. не е начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС.

Поддържа се, че на 29.10.2021 г. е подписано Приложение № 1 към Договор за покупко- продажба на вземания (цесия) от дата 31.08.2018 г. между ЮЛ, ЕИК 131 134023 и ЮЛ, ЕИК ***, по силата на което вземанията на ЮЛ срещу С. Г. Г., произтичащи от Договор за потребителски кредит № 7000349731 от дата 14.11.2017 г. са прехвърлени изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви на дружеството – кредитор.

Сочи се, че длъжникът е уведомен за станалата продажба на вземането от името на ЮЛ, чрез пълномощника ЮЛ, с Уведомително писмо с изх. УПЦ-П-ТБИ/7000349731 от дата 29.10.2021 г., изпратено с известие за доставяне. Уведомлението за извършената цесия се представя и като приложение към исковата молба.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват по основание и размер. Оспорва се липсата на валидно сключен договор за цесия между „ЮЛ и ищеца. Твърди се, че ищецът не е установил, че спорното право е възникнало- т.е. че са съществували договорни отношения по предоставяне на заем на ответника, размера на тези вземания, както и валидното прехвърляне на задължението /като стойност/ към ищеца посредством договор за цесия.

Оспорва се и наличието на валидно заемно правоотношение между ответника и „ЮЛ поради нищожност на Договор за потребителски кредит № 7000349731 от 14.11. 2017 г., сключен при съществено нарушение на ЗПК. Соци се, че съдържащият се в договора погасителен план е в противоречие с изискването на ЗПК задължително да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент и когато е приложимо допълнителните разходи, а посочения ГПР е определен общо, без в договора да е посочено какво включва и как е формиран неговия размер.

Сочи се, че не е доказано, че сумата по договора е реално предадена на ответника.

Прави се възражение за изтекла погасителна давност.

Претендират се разноски.

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между ЮЛ, от една страна, и ответника С. Г. Г. е сключен Договор за потребителски кредит №70000349731/14.11.2017 г. , по силата на който е отпуснат заем в размер на 2228.47 лева при следните условия: такса за оценка на риска : 267.42 лв., дължима в деня на подписване на договора, финансирана от кредитора, издължавана с месечните вноски, общ размер на кредита : 2495.89 лв., годишен лихвен процент – 27.09%, годишен процент на разходите – 42.45%, обща сума, дължима от потребителя – 3672.32 лв., месечни погасителни вноски - 36 броя = размер на погасителна вноска – 102.01 лв. и последна такава в размер на 101.97 лева, падеж на първа погасителна вноска - 15.12.2017 г. и падеж на последна погасителна вноска - 15.11.2020г.

Представено е копие на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания(цесия) от 31.08.2018 г., сключен между ЮЛ–цедент и ЮЛ –цесионер и Анекс към същия- Приложение №1/29.10.2021 г., с който ЮЛ е прехвърлило на ЮЛ вземането си към различни длъжници, индивидуализирани с приложение №1. Видно от същото, извадка от която се намира по делото е цедирано вземане под №448 по договор 70000349731 от 14.11.2017 г. с длъжник С. Г. Г..

Съгласно т.3.7. от Рамковия договор, цесионерът е изрично упълномощен за уведомяване на длъжниците, чиито вземания се прехвърлят, за цесията. Представено е и пълномощно, с което цедентът ЮЛ е упълномощил цесионера ЮЛ да уведоми от името на цедента всички длъжници по всички вземания на дружеството, които то е цедирало съгласно договор за продажба и прехвърляне на вземания от 31.08.2018 г. и Приложение №1 към него.

По делото е представено и уведомително писмо от 29.10.2021 г. с адресат ответника С. Г. Г., с които заемодателят ЮЛ чрез ЮЛ го уведомява за извършеното на 29.10.2021 в полза на ЮЛ прехвърляне на вземанията си по договора за паричен заем. Приложено е известие за доставяне, в което е посочено име на получател С. Г. Г., видно от което пратката се е върнала като непотърсена. Независимо от това уведомителното писмо е връчено, ведно с исковата молба, в която са направени изявления за уведомяване за цесията.

По делото е назначена и изслушана съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице се е запознало с Извлечение от легова Разчетна сметка с титуляр С. Г. с аналитичен номер: *** за периода от 14.11.2017г. до 08.08.2023г.; Справка за извършени плащания по дати на постъпване; Справка за извършено погасяване с постъпилите суми по Договор № 7000349731, предоставени от „ЮЛ и Справка за начислени лихви, проверка за платени суми и задължения след датата на цесията - 29.10.2021 г. от ЮЛ и е установило, че разчетната сметка с титуляр С. Г. Г., е заверена със сума в размер на 2 495.89 лв. на дата 14.11.2017г. Като основание е записано „ Усвояване на кредит“. На същата дата /14.11.2019г/ сметката е дебитирана със сумите: 267.42 лв., с основание - такса за отпускане/усвояване/одобрение и 2228.47 лв. - изплатени на каса с получател С. Г. Г..

Платените суми до датата на цесията са общо в размер на 818.32 лв. в период от 13.12.2017 г. до 10.08.2018 г. След датата на цесията по сметка на дружеството-ищец няма постъпили суми. С постъпилите суми, общо в размер на 818.32лв. са погасени: главница - 395.61 лв., възнаградителна лихва - 420.47 лв. и наказателна лихва - 2.24 лв.

Служебно поставен от съда е въпрос към вещото лице след като се запознае с процесния договор за кредит и съобрази клаузите „Защита на кредита“ и „Еднократна такса за оценка на риска“, да определи с включването на сумите по тези клаузи какъв е годишния процент за разходите на процесния договор за потребителски кредит.

Според варианта с включване на „Застраховка Живот“ и „Еднократна такса за оценка на риска“ вещото лице е съобщило следните условия: главница: 2495.89 лв., годишна лихва: 27.09 %, еднократна такса за оценка на риска:267.42 лв., платена при усвояване на кредита, срок за погасяване : 36 равни месечни вноски , като годишния процент на разходите, определен чрез калкулатор за ГПР, е в размер на 42.52% .

Вещото лице е изчислило, че усвоена главница е в размер на 2 495.89 лв., погасената главница е в размер на 395.61 лв., непогасената главница е в размер на 2 100.28 лв. Общият размер на дължимата договорна лихва е 1 176.43 лв., за периода от 14.11.2017 г. до 15.11.2020 г. Погасената договорна лихва е в размер на 420.47 лв., за периода от 14.11.2017 г. до 15.07.2018 г. Непогасената договорна (възнаградителна) лихва е общо в размер на 755.96 лв. за периода от 15.07.2018 г. до 15.11.2020 г. Общият размер на дължимата наказателна лихва е 1173.19 лева.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Софийският районен съд достига до следните правни изводи:

Правната квалификация на предявените искове е чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86 ЗЗД във вр. с чл. 422 ГПК във вр. чл. 415 ГПК.

Предявеният установителен иск по чл.422 от ГПК е допустим предвид издадената в полза на ищеца заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК, която е връчена на длъжника, който е подал възражение по чл. 414 от ГПК, а исквата молба е предявена в едномесечния срок по чл.415, ал.1 от ГПК.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че ЮЛ и ответника И.Н.Г. са били в облигационни отношения, възникнали по силата на договор за потребителски кредит. Спрямо този договор се прилагат разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Ответникът е усвоил изцяло сума в размер на 2495.89 лева, което се установи от изслушаната и приета съдебно-счетоводна експертиза. Настъпил е крайния срок на договора- 15.11.2020г. и всички вземания по него са изискуеми.

С цесията кредиторът прехвърля вземането си на трето лице. За да е налице сключен договор за цесия и вземането да премине върху третото лице е достатъчно постигане на съгласие между него и кредитора. Приемането на цесията от длъжника и неговото участие при сключването на договора не е необходимо. За да породи действие по отношение на длъжника, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор - чл. 99, ал. 3 и ал.4 от ЗЗД. Установеното в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента има за цел да обвърже длъжника с договора за цесия и да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Уведомяването създава достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария кредитор и гарантира точно изпълнение на задължението му спрямо лице, легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД. Това не означава, че предишният кредитор няма право да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника, като негов пълномощник, каквото е налице в настоящия случай, предвид приложените към договорите пълномощни. Съгласно разпоредбата на чл. 36 от ЗЗД представителната власт възниква по волята на представлявания, като нейният обем се определя според волеизявлението на упълномощителя /чл. 39 от ЗЗД/ и не са предвидени никакви изрични ограничения посредством императивни правни норми на тази власт, свързани с уведомяването за цесията. По силата на принципа за свобода на договаряне няма пречка старият кредитор да упълномощи новия за извършване на уведомлението. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Предвид изложеното, установеното в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Ненадлежното уведомяване или липсата на такова, за прехвърляне на вземането, би имало значение, само при условие, че ответникът е платил своето задължение по договора за кредит. В случая, няма твърдение че ответникът е платил преди връчване преписа от исквата молба на различно от цесионера-ищец лице. Не се твърди по делото да е извършено плащане на стария кредитор /цедента/, в който случай неуведомяването на длъжника за извършената цесия би имало значение.

Още с Решение № 123 / 24.06.2009 год. по т.д.№ 12 / 2009 год. на II т.о. на ВКС е прието, че уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исквата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата , съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99 ал.3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника , на основание чл.99 ал.4 ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска , на основание чл. 235 ал.3 ГПК. В този смисъл е константната практика на върховната инстанция: Р. №

3/16.04.2014 г., т. д. № 1711/2013 г., I т. о., Р. № 78/09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г., II т. о., Р. № 114/07.09.2016 г., т. д. № 362/2015 г., II т. о., Р. № 46/25.05.2017 г., т. д. № 572/2016 I т. о. и др.

Ето защо в процесния случай с оглед доказателствата за връчване на съобщението, както преди завеждането на делото, така и като част от преписката към исковата молба на ответника, както и поради изричното изявление, инкорпорирано в исковата молба, е изпълнено изискването длъжникът да е уведомен за цесията. Следователно цесията на осн. чл. 99, ал. 4 ЗЗД е породила своето действие спрямо кредитополучателя и ищецът има качеството кредитор спрямо ответника.

Процесният договор за кредит попада в обсега на ЗПК, поради което трябва да отговаря на императивните разпоредби на този закон. Нормата на чл. 11, ал. 1 ЗПК ясно посочва какво следва да съдържа договорът за кредит. Според чл. 22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

Съдът при служебно извършената проверка за неравноправни клаузи съдът намира, че не са налице предпоставките на чл. 22 от ЗПК, за да бъде обявен процесния договор за потребителски кредит за недействителен.

Не е налице нарушение на чл. 10, ал. 1 от ЗПК. Съгласно регламентацията на Директива 2008/48/ЕО, държавите-членки не могат да приемат непредвидени в тази директива задължения за страните по договора, когато тя съдържа хармонизирани разпоредби в съответната област (вж. по аналогия решение от 12 юли 2012 г., SC Volksbank România, C-602/10, EU:C:2012:443, т. 63 и 64), каквото е изискването относно шрифт 12 по чл. 10, ал. 1 от ЗПК и последното не следва да се счита за приложимо, а и по делото не се установява процесния договор за кредит да е с по-малък шрифт. Следва да се посочи и, че това условие обаче не освобождава съда от преценка за същественост на нарушението, като решаващи са и стилът, на който е изписан текстът на договора, отстоянията между редовете, разположението на текста върху страницата – идеята на законодателя е съдържанието на договора да е достатъчно ясно и четливо от кредитополучателя, така че да се запознае без затруднение с него при подписване на договора. Според настоящия съдебен състав представеният по делото договор ведно с погасителен план и общи условия/отнесени към по-тежките законови изисквания./, са достатъчно четливи, при запознаване с тях потребителят лесно може да се ориентира в съдържанието им. Ето защо и съдът счита, че липсва съществено нарушение което да доведе до недействителност на договора, след като останалите изисквания на закона са изпълнени.

По същите аргументи не е необходимо договорът за кредит да съдържа извлечение под формата на погасителен план, съгласно съдебната практика по приложение на Директивата. Нещо повече- кредитодателят е длъжен да предостави само при поискване/т. 12 на чл. 11, ал. 1 ЗПК/ извлечение под формата на погасителен план. Съобразно член 10, параграф 2, буква и) и параграф 3 от Директива 2008/48/ЕО, само при наличие на искане от потребителя - което може да бъде направено през целия срок на действие на договора - кредитодателят е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. Директивата не предвижда изискване договорът за кредит изначално да съдържа подобно извлечение под формата на погасителен план. Такова изискване не е предвидено и в националната правна уредба, доколкото ал. 3 на чл. 11 разяснява ал. 1, т. 12, в смисъл, че кредиторът предоставя на потребителя при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания.

В конкретния случай се касае за равни месечни вноски на определена дата, и погасителен план по смисъла на т. 11 на чл. 11, ал. 1 от ЗПК включващ всяка една погасителна вноска е инкорпориран в самия договор. Подробно извлечение съдържащо

информация по смисъла на т. 12 на чл. 11, ал. 1 ЗПК / в т.ч. какъв размер от главницата и лихвата се погасява, както и техният остатъчен размер/ е инкорпориран на стр. 2 от договора

С оглед на тези обстоятелства, следва да се приеме, че в тази насока правата на заемателя не са ограничени и договорът не е недействителен, поради нарушение на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.11 и т. 12 от ЗПК.

Липса твърдяното нарушение на чл. 11, ал.1, т.20, доколкото в чл. 9.3 от процесния договор е посочено, че лихвения процент на ден се изчислява като 1/360-та от лихвения процент по чл. 9.1

Видно от изводите на вещото лице така уговорения годишен процент на разходите е реално посочения в договора и отговаря на законовото изискване да не надвишава петкратния размер на законната лихва на годишна база по смисъла на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Клаузата от договора, определяща размера на годишния лихвен процент /възнаградителната лихва/ не е нищожна поради противоречие с добрите нрави. С оглед на прогласената свобода на договаряне в чл. 9 от ЗЗД страните са свободни да определят съдържанието на облигационните отношения, в които влизат, като са ограничени единствено от повелителните норми на закона и добрите нрави. В случай, че уговореният в договора годишен процент на разходите, който включва и годишния лихвен процент по кредита, не надвишава пет пъти законната лихва/ на годишна база/, както изисква чл. 19, ал. 4 от ЗПК, то не противоречи на добрите нрави клауза, с която страните да уговорят и по-голям от трикратния размер на законната лихва размер на възнаградителната лихва.

При определяне на размера на дължимата главница съдът отчита, че безпротиворечиво е разбирането в съдебната практика и в юриспруденцията, че главницата по договора за кредит представлява заетата сума – паричните средства, които се предоставят за ползване на кредитополучателя. В процесния случай банката превежда по сметка на длъжника сумата 2495.89 лв. на дата 14.11.2017г. Като основание е записано „ Усвояване на кредит“. На същата дата /14.11.2019г/ сметката е дебитирана със сумите: 267.42 лв., с основание - такса за отпускане/усвояване/одобрение и 2228.47 лв. - изплатени на каса с получател С. Г. Г..

Начислената в договора такса за отпускане/усвояване/одобрение е свързана с усвояване и управляване на кредита и е начислена в противоречие с разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК. Правната норма на чл. 10 а, ал. 2 от ЗПК установява забрана за начисляване на такси и разноски, свързани с усвояване и управление на кредита, поради което начисляването на такава в противоречие със закона и е недължима от ответника. Неравноправността на клаузите в посочената хипотеза представлява частен случай на противоречие с добрите нрави, а като допълнителен аргумент за това е и обстоятелството, че размерът им е несъвместим и с краткия срок за погасяване на задължението за връщане на заетата сума. Затова такива такси са неоснователно начислени в тежест на ищеца като част от платените от него за погасяване кредита суми.

Таксите за тези услуги, дължими отделно от главницата и възнаградителната лихва по договора за кредит, представлява възнаграждение за извършена от кредитора конкретна дейност или услуга и би следвало дължимостта им да е обусловена от това дали кредиторът е изпълнил насрещното си задължение - да извърши дейността или да предостави услугата. За съда е неясно как кредитополучателя би могъл да избегне заплащането на тази такса в рамките на автоматизирания процес за предоставяне на „бърз кредит“. Налага се извода, че таксата за т.н. „услуга“ не е нито допълнителна нито незадължителна. Напротив, във всички случаи вземането за тази такса ще възникне в сферата на кредитора. Тя затова е уговорена и

като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща, заедно с общата дължима сума по кредита и е включена като част от главницата.

Фактически не се касае за такса за извършване на допълнителна услуга, а за вземане, което се плаща заедно с вноската за главница, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. След като тази такса е нищожна, тя не се дължи от ответника. Така съдът намира, че реалната главница по договора за кредит не е 2495.89 лева, а е сумата от 2228.47 лв. като от сумата от 2495.89 лева следва да се приспадне включената неправомерно в главницата незаконна такса/ 267.42 лева/, която не е разполагаема сума и чието начисляване кредитополучателя не е могъл да избегне.

Така непогасената главница е в размер на **1832.86 лева**.

Съответно дължимите договорна лихва и мораторна лихва следва да се изчислят не върху главница от 2495.89 лева, а върху тази от 2228.47 лева.

Съответно договорната лихва за периода от 14.11.2017 г. до 15.11.2020 г. няма да е 1176.43 лева, а е 1050.38 лева. Отчитайки извършените плащания в размер на 420.47 лева, дължимата договорна лихва за периода от 12.08.2018 г. до 15.11.2020 г. не е 755.96 лева, а е **629.91 лева**.

Съответно обезщетение за забава считано от 13.08.2018 г. до датата на подаване на заявлението не е 1179.18 лева, е **1052.84 лева**.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, на ищеца се следват деловодни разноски за настоящото производство, чийто размер, възлиза на 418.79 лева от пълно претендиран размер от 480.71 лева- 80.71 лева държавна такса, 300 лева- депозит за вещо лице и и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/.

Съгласно мотивите към т. 11г от ТР №4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за делимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Видно от приложените към заповедното производство доказателства следва да се присъдят разноски в размер от 113.87 лева от пълен претендиран размер от 130.71 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковите за адвокатско възнаграждение- 90.19 лева за настоящото производство и 25.76 лева за заповедното такова.

Водим от горното и на основание чл.235 и чл.236 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. Г. Г., ЕГН ***, с постоянен адрес: адрес, че дължи на ЮЛ, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, представлявано от изпълнителния директор Ю.Х.Ю., на основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, във вр. чл. 420, ал. 1 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК във вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 422 ГПК сумите:**

-1832.86 лева, представляваща неизплатена **главница** по договор за потребителски кредит с № 7000349731, сключен на 14.11.2017 г. между ЮЛ и С. Г. Г.,

- 629.91 лева, представляваща **договорна лихва** за периода 12.08.2018 г. до 15.11.2020 г.;

- **1052.84 лева**, представляваща **обезщетение за забава** считано от 13.08.2018 г. до датата на подаване на заявлението,

- **както и законна лихва** за забава върху главницата от 1832.86 лева от датата на входиране на заявлението/31.08.2022 г./ до окончателното изплащане на задължението, по отношение на които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №47502/2022 г. на СРС, като

ОТХВЪРЛЯ исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, предл.първо ЗЗД, чл. 430, ал. 1 и ал.2 ТЗ във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86 ЗЗД за разликата над уважения размер от 1832.86 лева до пълния предявен размер от 2100.28 лв. – главница, за разликата над уважения размер от 629.91 лева до пълния предявен размер от 755.96 лева – договорна лихва, за разликата над уважения размер от 1052.84 лева до пълния предявен размер от 1179.18 лева – мораторна лихва, и претенцията за законна лихва върху неоснователния размер на главницата.

ОСЪЖДА С. Г. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: адрес, **да заплати на ЮЛ**, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, представлявано от изпълнителния директор Ю.Х.Ю., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК -деловодни разноски в размер на **418.79 лева** за настоящото производство и **113.87 лева** за ч.гр.д. №47502/2022 г. на СРС.

ОСЪЖДА ЮЛ, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: адрес, представлявано от изпълнителния директор Ю.Х.Ю., **да заплати на С. Г. Г.**, ЕГН *****, с постоянен адрес: адрес, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК -деловодни разноски в размер на **113.87 лева** за настоящото производство и **25.76 лева** за ч.гр.д. №47502/2022 г. на СРС.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____